

var grundlag for en kompromisløsning. Fra udviklingslandenes side fremhævedes det dog, at de i det britiske forslag indeholdte nedslagsregler for finansieringen af de igangværende operationer ikke i tilstrækkelig grad tog hensyn til disse landes begrænsede betalingsevne, og det foresloges i stedet, at udgifterne fordeltes således, at alene de første 10 pct. pålignedes efter den almindelige bidragsskala, medens udviklingslandene for de næste 40 pct. fik halvt nedslag og for de resterende 50 pct. s vedkommende fik 80 pct. nedslag. For så vidt angik fremtidige udgifter ønskede man især understreget det kollektive ansvar for alle FNs medlemslande for finansieringen af FNs fredsbevarende operationer, udviklingslandenes begrænsede betalingsevne, større bidrag for sikkerhedsrådets faste medlemmer, samt særlige hensyn til victim-agressor-synspunktet.

D. Debatten i 5. udvalg begyndte den 20. maj 1963.

Den sovjetiske delegerede fremhævede herunder, at de foreliggende problemer mere var af politisk end af finansiel natur. Efter et længere angreb på vestmagternes politik, især USAs, Storbritanniens, Frankrigs og Belgiens, gentoges de i 21-magtsudvalget fremhævede sovjetiske synspunkter.

Sovjetunionen oplyste endvidere, at den ikke længere kunne acceptere at være forpligtet til at bidrage til visse poster i det ordinære budget, da disse efter dens opfattelse blev ukorrekt administreret. Fra 1963 at regne ville Sovjetunionen således ikke længere deltage i forrentning og amortisering af FNs obligationslån samt ikke bidrage til finansieringen af FNs Korea-kommission, mindekirkegården i Korea, UNTSO samt FN Field Service Operations. Endelig oplystes det, at Sovjetunionen for fremtiden ville betale sit bidrag til FNs tekniske bistandsprogrammer i egen valuta samt yde bidrag i form af sovjetiske eksperter, materiel og udstyr, medens man ikke ville bidrage til finansiering af eksperter fra andre lande.

Såvel de afroasiatiske, de latinamerikanske og de vestlige lande fremhævede det synspunkt, at udgifter, vedtaget af plenarforsamlingen til UNEF og ONUC, var udgifter inden for artikel 17, stk. 2, og at de

følgelig burde fordeles blandt alle medlemsstaterne, selv om ikke nødvendigvis efter samme skala som det ordinære budget. De pågældende lande støttede deres synspunkter på et eller flere af følgende argumenter:

Det i artikel 17, stk. 2 for alle medlemsstater fastslåede kollektive ansvar for organisationens udgifter.

Den internationale Domstols vejledende udtalelse af 20. juli 1962, samt plenarforsamlingens accept heraf (resolution 1854 A (XVII) af 19. december 1962).

Plenarforsamlingens kompetence til at igangsætte fredsbevarende operationer og til at bevilge de hertil fornødne midler understreges; fra mexikansk side fremhævedes det, at denne generalforsamlingen tillagte kompetence klart var blevet fastslået ved vedtagelsen af resolution 377 (V) af 5. november 1950, den såkaldte „Uniting for Peace“ resolution, et synspunkt, der fandt støtte blandt mange medlemmer. Det understregedes, at spørgsmålet om opretholdelsen af fred og sikkerhed var pagtens principielle mål, og at alle stater derfor var forpligtet til at deltage i udgifterne til disse operationer, især understregedes det, at uenighed med hensyn til vedtagelsen eller fortolkningen af de beslutninger, som førte til de fredsbevarende operationer, ikke var tilstrækkeligt til at befri medlemmerne for dette ansvar. En anden fortolkning ville alvorligt formindske FNs effektivitet. Fra vestlig side var man enige i, at en efterlevelse af princippet om det kollektive ansvar ikke udelukkede anvendelse af en særlig metode for fordelingen af udgifter i særlige tilfælde, herunder især udviklingslandenes evne til at bidrage til kostbare operationer.

Fra udviklingslandenes side fremførtes princippet om, at de faste medlemmer af sikkerhedsrådet havde et særligt finansielt ansvar for opretholdelsen af de fredsbevarende operationer, samt det synspunkt, at man særligt skulle overveje situationen for det lands vedkommende, som var ansvarlig for de handlinger, der førte til vedkommende fredsbevarende operationer.

Fra mexikansk side udtaltes det, at man anså bestemmelsen om tab af stemmeret i pagtens artikel 19 for uanvendelig, for så vidt angik restancer, der vedrørte ekstraordinære fredsbevarende operationer, og den cypriotiske repræsentant kom ind på